

**BINNENGEKOMEN
TEAM POSTBEHANDELING EN
ARCHIVERING
D.D. 11 april 2025
No. 2025.01355
Portefeuillehouder: Hoenderkamp
Team: Beleid Maatschappelijke
Ontwikkeling**

Aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht
Postbus 1992
6201 BZ MAASTRICHT

Maastricht, 11 april 2025

Betreft: Schriftelijke vragen SP, D66 en PvdD over het landelijke tekort aan opvangplekken voor de slachtoffers van huiselijk geweld.

Geacht college,

Het [Verdrag van Istanbul](#) inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat Nederland in 2015 heeft geratificeerd, verplicht overheden om geweld tegen vrouwen te voorkomen, slachtoffers te beschermen en daders te vervolgen. In dit verdrag wordt huiselijk geweld nadrukkelijk erkend als een vorm van mensenrechtenschending en structurele genderongelijkheid. Eén van de doelen van het verdrag is het voorkomen van femicide - het doden van vrouwen omdat zij vrouw zijn - door vroegtijdige signalering, goede opvang en effectieve bescherming. Een tekort aan opvangplekken ondermijnt deze doelen fundamenteel. Als vrouwen geen veilige plek kunnen vinden, blijven ze noodgedwongen in gevaarlijke situaties of worden ze opgevangen in niet-toereikende en vaak tijdelijke voorzieningen zoals in hotels en op vakantieparken, hetgeen hun veiligheid en herstel ernstig belemmert.

Recentelijk heeft de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), in samenwerking met Valente - de branchevereniging voor veilige opvangplekken, een alarmerend beeld geschetst van de opvangcapaciteit voor slachtoffers van huiselijk geweld in Nederland. Uit de gepubliceerde [monitor](#) blijkt dat er landelijk slechts circa 1.000 opvangplekken beschikbaar zijn, terwijl in het Verdrag van Istanbul voorgeschreven wordt dat er ten minste één opvangplek per 10.000 inwoners moet zijn. Voor Nederland betekent dit een norm van 1.800 plekken, wat betekent dat er momenteel een tekort is van maar liefst 800 opvangplekken. De gemiddelde bezettingsgraad ligt bovendien boven de 90 procent, en in 40 procent van de gemeenten bestaan inmiddels wachtlijsten voor veilige opvang. Deze cijfers zijn ronduit schokkend en onderstrepen de

structurele onder investering in de bescherming van slachtoffers, vaak vrouwen en kinderen, die een situatie van angst, mishandeling en controle proberen te ontvluchten.

Onze fracties maken zich ons al langer zorgen over deze ontwikkelingen. In het recente verleden stelden wij reeds schriftelijke [vragen](#) over de lokale situatie: het aantal beschikbare plekken, de mate van samenwerking met organisaties zoals XONAR, en de snelheid waarmee slachtoffers daadwerkelijk toegang krijgen tot hulp. De zorgen zijn sindsdien allerminst weggenomen. Huiselijk geweld is niet alleen een diep persoonlijk drama voor de slachtoffers, maar ook een diepgeworteld maatschappelijk probleem met verstrekkende gevolgen. De impact op de psychische en fysieke gezondheid van vrouwen en kinderen, het verlies van werk en inkomen, en de destabiliserende werking op gezinnen en sociale netwerken zijn enorm. Veiligheid mag wat onze fracties betreft geen loterij zijn zeker niet wanneer vrouwen en kinderen alles achter moeten laten in een ultieme poging om aan intieme terreur en partnergeweld te ontsnappen.

Om deze redenen hebben onze fracties de volgende vragen voor uw college.

1. Kan uw college aangeven hoeveel opvangplekken voor slachtoffers van huiselijk geweld momenteel beschikbaar zijn in Maastricht en hoe dit aantal zich verhoudt tot de richtlijnen van het Verdrag van Istanbul?
2. Wat is de huidige bezettingsgraad van deze opvangplekken in onze gemeente, en zijn er wachtlijsten voor slachtoffers die dringend opvang nodig hebben? Zo ja, hoeveel mensen staan er dan op die wachtlijst, en hoe lang bedraagt de gemiddelde wachttijd?
3. Zijn er in Maastricht gevallen bekend waarbij slachtoffers van huiselijk geweld noodgedwongen zijn ondergebracht in hotels of op vakantieparken vanwege een tekort aan reguliere opvangplekken? Zo ja, om hoeveel gevallen gaat het en welke maatregelen zijn er vervolgens genomen om de veiligheid en het welzijn van deze slachtoffers te waarborgen terwijl zij op deze locaties verbleven?
4. Welke stappen heeft het college sinds onze eerdere vragen ondernomen om het aantal opvangplekken voor slachtoffers van huiselijk geweld in Maastricht uit te breiden en te voldoen aan de internationale richtlijnen, en om ervoor te zorgen dat de wachtlijsten weggewerkt zouden worden?
5. Is het college op de hoogte van eventuele extra financiële middelen of subsidies van het Rijk of de provincie die beschikbaar zijn voor het uitbreiden van opvangcapaciteit, en zo ja, heeft de gemeente hierop aanspraak gemaakt? Zo nee, is uw college bereid om uit te zoeken of dergelijke aanvullende middelen beschikbaar zijn, en de raad hier zo spoedig mogelijk over te informeren?

6. Op welke wijze werkt de gemeente samen met regionale partners en organisaties zoals XONAR om de opvang en ondersteuning van slachtoffers van huiselijk geweld te verbeteren?
7. Zijn er preventieve maatregelen of programma's geïmplementeerd in Maastricht om huiselijk geweld te voorkomen en het taboe rondom dit onderwerp verder te doorbreken? Zo ja, welke maatregelen zijn dat?
8. Hoe monitort het college de effectiviteit van het huidige beleid omtrent de opvang van slachtoffers van huiselijk geweld, en op welke wijze worden de ervaringen van slachtoffers meegenomen in de evaluatie en verbetering van dit beleid?

Hoogachtend,

Stephanie Blom
Raadslid SP

Miriam Elfassih
Raadslid D66

Ria Strik
Raadslid PvdD